

frame 005

frame 005

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ
FRAME005

Fotografická soutěž FRAME005

Žijeme v době vizuální komunikace, v době, kdy se fotografický obraz stává dominantním komunikačním prostředkem, ať již v klasické podobě fotografického snímku nebo ve formě filmového či televizního záznamu. Navíc nejnovější digitální technologie přinášejí do fotografie stále nové, dosud nevídané možnosti tvůrčí práce s obrazem, a významně tak ovlivňují světovou vizuální kulturu. S jistotou nadsázkou tedy můžeme tvrdit, že „fotografie hýbe světem“.

Prostor pro uplatnění tvůrčích schopností fotografa je však nezřídka limitován komerčními tlaky – představami či mírou tolerance zákazníka. Víme ale, že ne každý fotograf je pouhým řemeslníkem, že může být stejně tak vnímavou osobností, která svými fotografiemi vyslovuje názor, provokuje, klade divákovi otázky nebo hledá odpovědi a spoluvytváří tak kulturní prostor společnosti. Takový přístup k fotografii vyžaduje hranice otevřené, stejně jako podporu a prostor pro prezentaci. A právě takový prostor soutěž FRAME nabízí.

Naše poděkování za úspěšné završení prvního ročníku soutěže patří nejenom všem zúčastněným fotografům, ale zejména sponzorům a porotcům, kteří neváhali **FRAME005** finančně a odborně podpořit.

Evžen Sobek a Ondřej Žižka

organizátoři soutěže

Vyjádření poroty

FRAME005 – Pojem fotografická soutěž má pro většinu z nás celou řadu negativních konotací. Necháme-li stranou základní konstatování, že jakákoliv tvorba, jejíž působení je závislé na celé řadě nezměřitelných faktorů, může být jen těžko spravedlivě poměřována, dostáváme se hned potom k problematice zaplétání zvyklostí třeba z oblasti sportu, nebo z jiných společenských soutěží, kde jsou, byť v mezích pravidel, soutěžící a jeho prezentace programově připravováni tak, aby se neminula s představami hodnotitelů.

Děsí nás představa, že soutěž je přehlídkou určité manuální dovednosti či mechanické zručnosti vyrobit soutěžně úspěšnou, efektní, avšak zcela vyprázdňenou fotografii, ve které absentuje to nejpodstatnější, totiž sdělení obsahu, ať už epického či lyrického. Máme značný despekt ke sběratelům medailí, obesílajícím jediným, úspěšným, jakkoliv možná hodně náhodným snímkem celou řadu různých soutěží.

Nechceme rozumět těm, kteří cílevědomě bombardují fotografické soutěže fotografiemi pečlivě vybranými a možná i zhotovenými ve stylu, který by podle složení poroty mohl uspět. Obáváme se navíc, že takové soutěže s jasně čitelným a dopředu odhadnutelným způsobem hodnocení existují, a že tedy a priori generují cosi jako soutěžní fotografie na objednávku.

Takového „soutěžení“ bychom se jistě nechtěli účastnit a tím méně bychom ho chtěli podporovat. Proč se tedy účastníme aktivně soutěže „Frame 005“ respektive práce její poroty?

Protože víme, že existuje rozsáhlá oblast volné tvorby těch, kteří to s fotografií myslí vážně a poctivě. Ať už jsou to studenti vyšších ročníků fotografických škol, jejich absolventi, či seriózní profesionálové, kteří se nemohou sice věnovat fotografickému sebevýrazu jako jedině pracovní náplni a výlučnému zdroji obživy, ale kteří se nespokojí s komerční produkcí a chtějí říci svou prací mnohem více. Všichni tito lidé nepochybně potřebují mít občas možnost vystoupit ze soukromí ateliéru nebo pracovny a vyjít na veřejnost, slyšet názor na svou práci. Volná tvorba si zaslouží podporu a my zjevně cítíme, že tato soutěž se svou filozofií těm běžným zavedeným přehlídkám v mnoha směrech vymyká.

Kdo by mohl z pozice člena poroty říci, že porota byla absolutně přesná, nestranná, a že neudělala jedinou chybičku? Ale když rekapitulujeme průběh hodnocení, potom asi můžeme konstatovat, že se pořadatelům povedlo sestavit porotu se značně širokým spektrem názorů a přístupů k fotografii. Druhým pocitem z práce jury bylo i to, že se snad až úzkostlivě všichni zúčastnění snažili odhlédnout od toho, že k některým soutěžícím měli přece jen jako pedagogové blíže. Jestli bylo něco sympatického na práci této skupiny, pak to bylo cosi, co můžeme charakterizovat jako noblesní, gentlemanké chování a respekt vůči práci druhých.

Bylo by zrádné používat velkých slov, ale pisatel těchto řádků opouští Brno s pocitem, že by bylo dobré, kdyby první ročník této soutěže založil dlouhou řadu ročníků stále bohatěji obesílaných a stále seriózněji vnímaných jak kritiky, tak kurátory muzeí a galerií.

Miroslav Vojtěchovský – fotograf, pedagog, teoretik, publicista

FRAME005 – Příjemný pocit z otevřenosti, objektivnosti i chuti rozpoznat a podpořit to kvalitní. A nevidané – organizátoři pracovali v bílých bavlněných rukavicích! Tedy také respekt k práci soutěžících.

Ivan Pinkava – fotograf, pedagog

FRAME005 – První věc, která mě o smyslu nového soutěžního projektu přesvědčila již zběžným průhledem autorskými soubory, byla samotná šíře kreativity mladé české fotografie. Troufám si říct, že bych určitě dvě třetiny obesílaných prací bez rozpaků zařadil do výběrové expozice (jež je však bohužel limitována daným výstavním prostorem). Je to dobré zjištění. Soutěž je otevřená, vymezená pouze dostatečně širokými tématy v jednotlivých okruzích.

Zaznamenáme tu spoustu osobitých tendencí. Porota se nakonec shodla ve třech vypsáních kategoriích na devíti oceněných.

O všech těchto lidech se zpravidla nedočteme v denících či časopisech, nenalezneme tam jejich snímky a nevidáme je v TV pořadech. Co nás na mediálně zcela „neznámých“ může tak zaujmout? Zdá se mi, že se jim daří ve svých záběrech ukotvit malý a vrtkavý kousíček ze soudobého stavu myšlení a dokáží zachytit obrazy, jež nám jinak v obecném humbuku patrně unikají a proklouzávají mezi prsty.

Je překvapivé, když něco samo o sobě funguje, aniž by to kdokoliv (mimo rámeček fotografických škol) zvlášť akceptoval, sledoval a podporoval. V naší zemi nelze jistě mluvit o promyšlených grantových systémech a transparentních stipendiích či dokonce o zavedeném

trhu s fotografií (jež tady nikdy nebyl). Přesto si myslím, že je dobré si těchto mladých lidí povšimnout. Na počátku 90. let to za nás ještě udělaly některé západoevropské a jiné rozvinuté země – nepochybně je zajímalo, co se děje za překvapivě a náhle otevřenou „železnou oponou“. Dnes jsme již přirozenou součástí evropského společenství a nezbývá nám nic jiného, než se o naší kulturu zajímat v první řadě sami. Nemůžeme počítat s tím, že náš nezájem probudí zájem někoho jiného.

Vážím si proto každé iniciativy, jež nám otevírá možnost ucelenějšího pohledu. Ať už to byla Prof. Jánem Šmokem iniciovaná Cena Jana Hudečka na počátku 90. let, několikrát reprízovaná Nová jména Pražského domu fotografie či pozdější Talentinum, organizované Pražským centrem fotografie. Všechny tyto pokusy bohužel dříve či později nenalezly dostatek energie pro svou regeneraci. Zato pro novinářskou fotografii se u nás úspěšně konstitovalo Czech Press Photo. Okruhy témat jsou však logicky určovány žurnalistickou praxí, vládou zde jiná kritéria a je pak nutné se ptát po ekvivalentu v oblasti „volné“ fotografie. Loni vzniklá Cena Jaromíra Funkeho operuje s informovaností několika desítek vybraných (a ochotných) zástupců odborné veřejnosti, jež publikující a vystavující autory pro ocenění nominuje. Nově postavený projekt pro absolventy a studenty fotografických škol vymezený důsledněji, než tomu bylo v Nových jménech či v „jepičím“ Talentinu, je opět směřován především do fotografie označované jako „volná“. Doufejme, že prokáže svou životaschopnost a nalezne si svou tradici.

Aleš Kuneš – pedagog, fotograf, kurátor, publicista

FRAME005 – Skvělá úroveň celé soutěže.

Jindřich Štreit – fotograf, pedagog

FRAME005 – Široce zadaná témata tří soutěžních okruhů poskytovala prostor pro práce různého charakteru i kvality. Pořadí na vítězných místech nebylo zdaleka jednomyslným hlasem poroty. Účastníkům příštích ročníků bych tedy vzkázal: Nevyvozuje žádné závěry z letošního hodnocení, krom jediného – zvítězit mohou jen ti nejlepší!

Michal Hladík – fotograf, pedagog

FRAME005 – Soutěž získala kýženou pozornost: byla obeslána nejen hojně, nýbrž také na patřičné úrovni. Je dobrou příležitostí k utkání autorských činů. Jistěže i tvůrci nevystavených souborů stáli o pozornost a ze zajímavých myšlenek, které nepostoupily do závěrečných kol jednání poroty, se podařilo instalovat sotva zlomek... Nicméně lepší soutěž u nás volná tvorba fotografů nemá. Porotci byli vybráni tak, aby nedošlo k uplatnění duchaprázdných provokací, módních výstřelků nebo nedotažených konceptů. V dlouhodobější perspektivě mohou oceněné práce dokládat inspirované posuny, jež v současnosti uměním fotografie hýbou.

Josef Moucha – fotograf, publicista

1. MÍSTO – **BARBORA PRÁŠILOVÁ (Bez názvu)**

BARBORA PRÁŠILOVÁ se narodila v roce 1979 v Chebu, studuje na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, pracuje jako volný fotograf.

KOMENTÁŘ AUTORA

Fotografie, které vznikly pro módní návrhářku, byly koncipovány tak, aby vyjádřily nekonvenčního ducha značky. Nejsou návodem na to, jak se oblékat, naopak chtějí vyjádřit svobodný přístup k módě a inspirovat k vlastní tvořivosti.

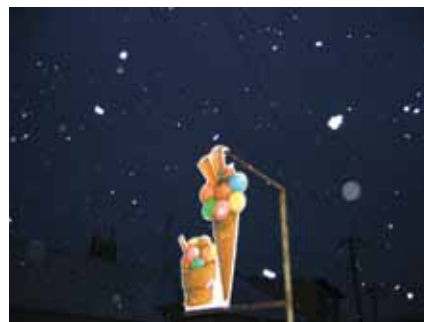
2. MÍSTO – BARBORA KREJČOVÁ (Beauty)

BARBORA KREJČOVÁ se narodila v roce 1974 v Brně, studuje na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě a na fakultě architektury Vysokého učení technického v Brně.

KOMENTÁŘ AUTORA

Soubor **bEaUty** otvírá otázky na téma současného životního prostředí v anonymní evropské metropoli. Výkladní skříně, fontány, květiny, reklama a billboardy vytvářejí specifickou surrealistickou koláž veřejného prostoru. Je to krása nebo kýč? A na kolik je toto prostředí formováno lokální specifikou místa? Současný teoretik architektury, Rem Koolhaas, hovoří o cestovatelské elitě – skupině lidí, která (podobně jako hrdinové z reklamy na zpevňující lak na vlasy) ráno snídají v Miami, pracovní schůzku mají v Londýně a svůj vysněný idol potkávají večer v Tokiu. Co si takoví lidé odnášejí ze zběžné návštěvy města? Dnešní lidé již nejsou dobyvatelé prostoru, prostor dobývá je – ve smyslu neustálého ataku reklam na jejich kreditní karty. Slavné „VENI, VIDI, VICI“ nahradilo „SEE-BUY-FLY“ (název obchodní pasáže největšího evropského letiště v Amsterdamu)... Soustředíme-li se na něco, co se nám jeví jako krásné, vylučujeme jakoukoliv mentální manipulaci kompozice obrazu. To je důvod, proč jsou fotografie komponovány především centrálně.

3. MÍSTO – MILAN JAROŠ (Česko 2004-2005)

MILAN JAROŠ se narodil v roce 1976 v Praze, absolvoval katedru fotografie na FAMU v Praze, v současnosti působí jako volný fotograf, spolupracuje s časopisem Reflex.

KOMENTÁŘ AUTORA

Fotografie z mého stále pokračujícího cyklu – **Česko** – vznikali intenzivně v průběhu posledních dvou let a původně byli prezentováni a zamýšleni jen jako absolventská publikace na FAMU. Jednotlivé fotografie jsou z různých míst Čech i Moravy a výběr deseti snímků je zúžený. Současná doba a prezentace lidí ve veřejném prostoru přináší většinou nečekané a těžko uvěřitelné souvislosti. Často absurdní naplnění nově nabytého volného času a na druhé straně nenaplnění ideálů ztracených ve víru konzumního života jsou dva body, které se snažím vyjádřit ve svých fotografiích. Při pozorování „české“ reality my stále častěji vyvstává otázka, kdo jsou vlastně vítězové a kdo poražení. Naše veskrze banální realita mně nepřestává překvapovat svojí neskutečností. Celý soubor bych rád uzavřel v knižní podobě během příštího roku.

2. MÍSTO – ZUZANA BLOCHOVÁ, DITA LAMAČOVÁ (Persona)

ZUZANA BLOCHOVÁ se narodila v roce 1979 v Praze, absolvovala studium na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, nyní pracuje jako volný fotograf. **DITA LAMAČOVÁ** se narodila v roce 1976 v Kutné Hoře, studuje na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, působí jako volný fotograf a grafický designer.

KOMENTÁŘ AUTORŮ

OBECNÉ ANTROPOLOGICKÉ HODNOCENÍ – Dospělá žena bílého plemene alpského typu, štíhlé středně vysoké postavy, hnědých vlnitých vlasů, hnědozelených očí, brachycefalní. Prsa středně rozvinutá, polokulovitá. Individuální charakteristiky Výrazná pravolevá asymetrie v oblasti horních končetin. Levé rameno výše položené, pravá ruka opticky delší. Somatotyp 444 – vyrovnaný rozvoj endomorfní (tukové), mezomorfní (svalové) a ektomorfní (povrchové) tělesné složky. Pokud distribuci jednotlivých somatotypů vizualizujeme jako trojúhelník, jehož vrcholy tvoří extrémní vyjádření endomorfie, mezomorfie a endomorfie symbolizovaným číslem 7, pak se tento somatotyp nachází v samotném středu tohoto trojúhelníku. Z celkového rozvoje tělesných složek také vyplývají jeho další charakteristiky. Motivace, hnací síla tohoto somatotypu je silně viscerotonní (související s trávením), silně somatotonní (svalová) i silně cerebrotónní (mozková) zároveň. Psychologická charakteristika tohoto typu je tedy krajně obtížná.

2. MÍSTO – TOMÁŠ POSPĚCH (Krajinky.jpg)

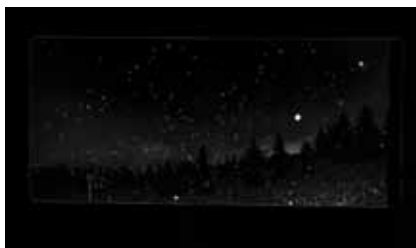
TOMÁŠ POSPĚCH se narodil v roce 1974 v Hranicích, absolvoval Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, nyní působí jako pedagog na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě a na Fakultě multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně.

KOMENTÁŘ AUTORA

Soubor tvoří třicet kontaktních černobílých fotografií 12 x 16 cm nebo panoramatického formátu 12 x 24 cm. Fotografie zachycují univerzální krajiny, které se vyskytují v nejrůznějších počítačových programech a vznikly zesumarizováním, schematizací a mutací představ o krajině. Svou syntetickou bezkonkrétností vhodně ilustrují obecně sdílený význam pojmu „**krajina**“. Je typické, že v takto vnímané představě otevřeného krajinného prostoru se neobjevují žádné náhodné nebo individuální prvky. Krajinu tvoří obecně modulovaný horizont a několik neurčitých univerzálních atributů jako strom, cesta, sloup elektrického vedení, oblak, kopec.

Projekt sleduje, jak vypadá obecná, mentálně sdílená krajina, co nám postačuje k tomu, abychom nějaké zobrazení prohlásili za krajinu a jak v našich představách vypadá přírodní prostor. Současně odkazuje k tradiční černobílé, technicky brilantní fotografii krajiny vycházející z fotografií Josefa Sudka nebo Jana Reicha a pohrává si s touto „šablonou“.

3. MÍSTO – **ONDŘEJ PŘIBYL (Vlastní volba)**

ONDŘEJ PŘIBYL se narodil v roce 1978 v Praze, studuje v ateliéru fotografie Vysoké Školy Uměleckoprůmyslové.

KOMENTÁŘ AUTORA

Soubor nabízí pohled na tváře televizních diváků, hledá v nich fascinaci televizním médiem, ustrnutí při pasivním příjmu a konzumaci televizního proudu. Lidé na fotografiích sledují pořad, který si sami vybrali a jehož název je součástí fotografie, divák si díky němu může připomenout chvíle, kdy sám tento pořad sledoval a název **Vlastní Volba** ho může upozornit, že jakkoliv se to zdá nepravděpodobné, prst na ovladači s vypínačem držíme my sami.

Hvězda Pátek

Matěj a Lukáš v ústí

Katka a Vít

Štěpán a Jitka

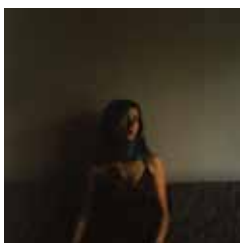
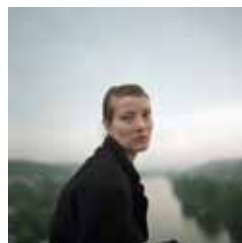
1. MÍSTO – **HYNEK ALT, ALEKSANDRA VAJD (ManWomanUnfinished)**

ALEKSANDRA VAJD se narodila v roce 1971 v Mariboru, studuje katedru fotografie na FAMU v rámci doktorandského studia, v současné době působí na Fulbrightově stipendiu v USA při State University of New York at New Paltz. **HYNEK ALT** se narodil v roce 1976 v Kutné Hoře. V současné době na Fulbrightově stipendiu v USA dokončuje MFA program na State University of New York at New Paltz.

KOMENTÁŘ AUTORŮ

Projekt začal vznikat spontánně od chvíle, kdy jsme si uvědomili, že se brzo staneme rodiči. Fotografie, které jsme původně vnímali jako hru se zvědavostí, postupně začaly tvořit samostatný artefakt. Intimní dialog vedený v cyklu portrétů se stal reakcí na základní potřebu poznávat, s kým se člověk rozhodl žít, nést zodpovědnost a všechno sdílet. **ManWomanUnfinished** je projekt, který nadále vzniká, a jehož smyslem je zůstat neukončený. Základní vlastností projektu je neustálá proměna kombinací a zařazování nových fotografií, jejichž prostřednictvím se pokoušíme rekonstruovat a zároveň zpochybňovat záznam paměti. Každá nová série fotografií znovu a znovu vyznačuje hranici mezi současností a minulostí.

2. MÍSTO – SIMON CHANG (Oni)

SIMON CHANG se narodil v roce 1978 na Thajvanu, studuje katedru fotografie na FAMU v Praze.

KOMENTÁŘ AUTORA

Měl jsem to štěstí, že jsem mohl navštívit Bohnice, největší psychiatrickou léčebnu ve Střední Evropě. Práce na tomto projektu začala v březnu 2005. Pravidelně (3 – 4x týdně) jsem navštěvoval pokoj číslo 2. Nikdy předtím jsem nic takového nezažil. Znal jsem psychiatrické léčebny pouze z filmů a z vyprávění, ale nikdy jsem v žádné nebyl. Věděl jsem, že před sebou mám cestu do neznáma. Všechny dámy, které jsem v Bohnicích potkal, by mohly být někým z nás. My všichni v sobě máme určitou dávku šílenství. Jejich problémy jen reflektují nejkřehčí část lidské bytosti a krutost reality, se kterou se v dnešní době musíme všichni vyrovnávat. Otevřenost těchto dam byla něčím krásným. Pokusil jsem se být jim co nejbliže, abych mohl odkrýt příběhy, které společnost kvůli svým předsudkům vůči psychiatrickým zařízením nevidí. V některých tvářích jsem spatřil krásu, se kterou jsem se nikdy před tím nesetkal. Rád bych tuto krásu ukázal souborem **Oni** i lidem na druhé straně nemocniční zdi.

3. MÍSTO – **ANDRZEJ KRAMARZ, WERONIKA ŁODZIŃSKA (Home)**

WERONIKA ŁODZIŃSKA se narodila v roce 1973 v Krakově, v současnosti působí jako kurátorka soukromé galerie Camelot zaměřující se na současného umění. **ANDRZEJ KRAMARZ** se narodil v roce 1964, studuje na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, působí jako profesionální dokumentární fotograf, spolupracuje s předními polskými časopisy Tygodnik Powszechny, Polityka a Przekrój.

KOMENTÁŘ AUTORŮ

Člověk je stále mobilnější, jednoduše dokáže změnit místo pobytu, například při hledání nového zaměstnání. Zároveň však, ať je kdekoliv, cítí jako svou přirozenou potřebu vytvořit domov. Autoři projektu, fascinováni neurčitostí a přitažlivostí domova, pořizují fotografie interiérů, které se přirozeně stávají popisem jejich vlastníků. Autoři zvolili pro své snímky takové „**domovy**“, které se z nějakého důvodu ocitají mimo okruh běžného chápání tohoto pojmu.

Otta Group, s.r.o.

příznivec soutěže z USA

www.FOTOBOUDA.cz

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ **FRAME005**

www.fotoframe.net

frame 005